

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΒΑΒΩ Η ΤΑΣΙΑ

(Ο Μάρκος Αύγερης δὲν ἔχει ἐγᾶλε ἀμέτρητες ποιητικές συλλογές ὅπως τόσοι καὶ τόσοι ἄλλοι! Τὰ τραγούδια του ὅμως εἶνε ἀπὸ τὰ καλύτερα, ἀπὸ τὰ ὑραιότερα, τῆς νεοελληνικῆς ποιήσεως.)

Σὰν ἦσαν ἄμετροι οἱ ὄχτροι
τὸ πῆραν τ' ὁμορφο καστρί:
ἔουραν σελάρους νιὸς καὶ νιές,
πῆραν κι' ἀόημια θνημοιές.
Κι' ὄχτρος τὸ Γιάννο ἀποθιμᾶ,
μὰ ἐκεῖς στὸ σπῆτι πολεμᾶ
γύρω τραγῆρω ἔχουν ἔρτεϊ,
μ' αὐτὸς ἀλόγα τους κρατεῖ.
Κοντὰ του ἡ Βάβω του ἡ Τασιά
βάνει καινούρια φορεσιά:
κ' ἡ νὰ γυναῖκα του ἡ Μαρώ
κάνει στὸ κόσμοια σταυρό.
Καὶ τ' ὄστρο ἡ κόρη του, ἡ Αὐγή,
σκυμμένη κάνει προσουκή.
Σὰ φῶρεος τῆ φορεσιά
τοῦ εἶπε ἡ Βάβω του ἡ Τασιά:
« Ἄκου, παιδί μου δασέ, Γιανιά,
μὴ μᾶς ντροπιόσεις τῆ γενιά,
Ἐχεις γυναῖκα πὺν εἶνε νὰ
κ' ἔχεις κοπέλλα παρανιά
δῶος εὐ μᾶς μιὰ μαγαζιά
κ' ὕστερα βάλε μας φωτιά »

καὶ μέο' στὴν πρώτη τὴν αὐγή
πετάξου εὐο μέο' στὴ σφαγή!
— Μάννα μου, δὸς μου τὴν εὐκή!
— Μ' ὄλη μου, γιέ μου, τὴ ψυχῆ,
ἀρκοῦδι νάβγεις τὸ ταχῆ.
Κατάσθηθα τὴ μαγαζιά
ἐδέχηκ' ὕστερα ἡ γοργιά:
κ' ἡ νὰ γυναῖκα του ἡ Μαρώ
τὸν ἄσπρο ἔδωκε λαμὸ
κάτ' ἀπ' τὰ δόξανθα μαλλιὰ
κοιτὰ στὶς δνὸ σειρές φλουριά.
Καὶ μέο' στὰ χέρια ἡ Αὐγή κρατεῖ
τὴν δλοδάκουτη μοσφῆ
καί, στὴ θεομῆ τὴν προσουκή
ἔφρυ' ἡ ἄσπρη τῆς ψυχῆ.
Κ' ἐκεῖ ποῖ σφάγιτκ' ἡ Τασιά
γίνηκε ὕστερη ἐκκληριά.
Κ' ἐκεῖ ποῖ σφάγιτκ' ἡ Μαρώ
σταίνουιν οἱ νοὶ κ' οἱ νιές χορὸ,
κ' ἐκεῖ ποῖ πλάγασ' ἡ Αὐγή
πλήθος τὰ κοῖνα ἔχουν βγει.
Μάρκος Αὐγέρης

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ

Τὸν καιρὸ πὺν ἦταν πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας, δηλαδή διὰδοχος, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδος ὅς πατέρας τοῦ σημερινοῦ βασιλέως, ἐπήγαυε συχρὰ στὸ Παρίσι συντροφιὰ μ' ἓνα φίλο του, τὸν Τσάρλς Μπέρεσοφοδ.
Ἐνα βράδν, τὴν ὥρα πὺν ἔβγαυαν ἀπὸ κάποιο Παρισινό θέατρο, οἱ δνὸ φίλοι ἐμάλιωσαν μὲ κάποιο μεθυσμένο ἀμαξᾶ, πὺν τους φέρθηκε πὺνδ πρόστυχα.
Ἐνας ἀστυφύλαξ ἐπενέβη καὶ ζήτησε ἀπὸ τοὺς τοῖτες ἥρωες τοῦ ἐπεισοδίου τὰ ὄνοματά τους.
Ἄν καὶ δὲν μπορούσε νὰ κατηγορηθῆ γιὰ τίποτε, ὁ μέλλων βασιλεὺς ἐπροτίμησε νὰ μὴ φανερωθῆ.
Γι' αὐτὸ εἶπε κορυὰ τοῦ συντρόφου του:
— Θὰ πάρω τὸ ὄνομά σου, φίλε μου. Βρῆς σὺ κανένα ἄλλο!
Ἄταν πὸς λίγο ὁ ἀστυφύλαξ τὸν ρώτησε, ὁ διαδόχος τοῦ Ἀγγλικοῦ θρόνου εἶπε:
— Τσάρλς Μπέρεσοφοδ.
— Καὶ σεις πὺς λεγόσαστε; ρώτησε κατόπιν ὁ ἀστυφύλαξ τὸ σνοδὸ τοῦ πρίγκηψ.
Τότε ὁ Τσάρλς Μπέρεσοφοδ ἀπάντησε μὲ ἀφάνταστο τουπέ:
— Πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας!...

διὰ τοῦ ἐκείνου παραδείγματος.***

Τέτοια ψυχῆ, τέτοιο ἐθνοισαμῖο, τέτοια μέσο ἔβαλε σιὸν ἀγῶνα του ἐναντίον τοῦ φοβεροῦ ὁράμαλι ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης. Ἦταν ἡ νομαγία τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ Γολιάθ. Καὶ ὁ λαὸς ἐνίκησε. Ἀκα α λοιπὸν τὸν ἀπεθεώσε ὁ λαὸς δταν ἐγύρισε στὴν Τριπολιτοᾶ νικητῆς καὶ τροπαιεῦχος.
Ἄ λαὸς τ' ὄνομά του μοναχὰ εἶχε στὸ στόμα του. Ἐτρεξε εἰς τὸν Ἀγλαδόκαμπο νὰ τὸν ἀπαντήσῃ. Ὅλοι τότε φιλοῦσαν, γελῶσαν ἔκλαμαν ἀπὸ τὴ χαρὰ τους. Οἱ παπάδες βγήκανε μὲ τὰ ἱερά, μὲ τὸ Ἐθαγγέλιο καὶ μὲ τὶς εἰκόνας. Στους δρόμους, στὰ μαγαζιά θραυνοῦσαν ὄλοι:

Τοῦ Λεωνίδα τὸ σπαθί
Κολοκοτρώνης τὸ φορεῖ,
Τουκοῦσ οὐν τὸ ἰδίη λιγῶνει
καὶ τὸ αἶμα του παγῶνει!

Ἄ Κολοκοτρώνης μπῆκε στὴν Τριπολιτοᾶ μὲ τοὺς βρόντους τῶν κανοινῶν, καβάλλα σ' ἓνα ἄλογο ἀράπικο τῆς Συρίας, σιρωμένο μὲ σιρτζαντὲ γαλάζιο, κεντημένο μὲ χρυσὰ μισοπέγγαρα, λάφυρο πλοῦσιο κανενὸς μπέτῆ τῆς Τριπολιτοᾶς.

Γύρω του ἡ κανοιές, ἡ τουφεκιές κ' ἡ φωνές τοῦ λαοῦ γεμίζανε τὸν ἀέρα. Λεζιά κι' ἀριστερὰ ἐρχόνταν κοβάλλα τὰ παιδιὰ του καὶ ἄλλοι διζοὶ του. Ἄλλοι καβαλλόρηδες γεμάτοι ἰδρωτὰ καὶ κορυμαχί, τρέχανε μπροστὰ καὶ σπρωγῶνε τὸν κόσμο νὰ παραμερῆσῃ. Στὸ μετωπὸ του, μαυρισμένο ἀπὸ τὸν ἥλιο τοῦ Μωριά, στὰ πυκνὰ καὶ ζαρωμένα φουδία του, ἦτανε ζωγραφισμένη μὲ περιφάνεια σνοκρατητῆ. Τὰ μέλη τῆς Πελοποννησιακῆς Γερονσίας πῆγαν νὰ τὴν ἐπισκεφθοῦν. Ἄ Κολοκοτρώνης τοὺς δεχθῆκε ὑψηλόφρονα, καλλι-σμένος καὶ μὲ σκεπασμένο κεφάλι.

Ἄ Ἱστορικός

ΑΠΟ ΤΑ ΞΕΝΑ ΦΥΛΛΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ἄ Χάρντεν μισάνθρωπος

Ἄ μεγάλος γερμανὸς φιλέλλην καὶ γνωστὸς δημοσιογράφος καὶ συγγραφεὺς Μαξιμιλιανὸς Χάρντεν, ὁ ὁποῖος πέθανε πρὸ μηνὸς πρίπου, ἐγκαταλειμμένος ἀπ' ὄλους σχεδὸν τοὺς φίλους του, δὲν ἐπίστευε καὶ πολὺ στὶς μεγάλες ἀνθρώπινες ἀρετές: στὴν δλοσύνη, στὴν εὐγνοιοσύνη, στὴν φιλία καὶ στὴν ἀγάπη. Σὲ στιγμὲς πὺν διηγετο κοίσεις μισανθρωπίας. Εἶχε γράψει γι' αὐτὲς πολὺ πικρὰ λόγια ὅπως π χ.
«Ὁ ἄνθρωποι κάνουν ὅτι μπορούν γιὰ νὰ φανοῦν καλοὶ μὰ δὲν κατορθώνουν νὰ ξεγελάσουν παρὰ μόνο τοὺς ἡλιθίους».

Χάρντεν καὶ Βίσμαρκ

Τὴ μισανθρωπία του ὁ Χάρντεν τὴν εἶχε ἀπὸ νέος, ὅταν ἀκόμη ζοῖσε ὁ Βίσμαρκ τοῦ ὁποίου ἦταν φίλος κ' ἐμπιστος. Ἐξ ἄλλου ὁ Βίσμαρκ δὲν ἔκανε τίποτε γιὰ νὰ τοῦ τὴν μεώσῃ, ἀπεναντίας, κάθε τόσο μιλῶντας του γιὰ διαφόρους ἀνθρώπους τοῦ τὴν ἐπίσνε. Μιὰ μερὰ πὺν ὁ Βίσμαρκ μιλοῦσε ἀσυστηρὰ γιὰ κάποιο βερολινεζῆ τραπεζίτη, φίλο τοῦ Χάρντεν, ὁ τελευταῖος προσηπαθοῦσε μὲ κάποια δειλία νὰ τὸν ὑπερασπισθῆ στὸ Σινδερβίνο Ἀρχικαγκελάριο.
— Ἄ τόσο, εἶπε, ὁ τραπεζίτης αὐτὸς σᾶς θεωρεῖ ὡς πολὺ μεγάλο ἄνθρωπο.
Ἄ Βίσμαρκ τότε χαμογέλασε περιφρονητικὰ καὶ τοῦ ἀπάντησε:
— Πόσοι ἄνθρωποι θὰ μᾶς ἐκτιμοῦσαν λιγώτερο ἀπ' ὅτι μᾶς ἐκτιμοῦν τώρα, ἂν ἐμεῖς τοὺς ἐκτιμοῦσαμε περισσότερο!...

Ἐμπόριο αὐτογράφων

Ἄ σημερινὸς βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Γεώργιος V δ ηγεῖτο τελευταῖα σ' ἓναν Ἀγγλο δημοσιογράφου, ὅτι ὅταν ἀκόμα ἦταν πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας καὶ φοιτητῆς στὴν Ὁξφόρδη, ἔγραψε κάποτε τὴν μᾶμμη του τῆ βασίλισσα Βικτωρία, ζητώντας τῆς χάρματα. Ἐκεῖνη ἀντὶ χημάτων τοῦ ἔστειλε μιὰ ἐπιστολὴ γεμάτη... συμβουλές περὶ οἰκονομίας. Χωρὶς νὰ χάσῃ ὅμως καιρὸ ὁ Γεώργιος γιὰ νὰ βρῆ τὰ χάρματα τῶν ὁποίων εἶχε ἀνάγκη πώλησε τὸ γράμμα τῆς ὑψηλῆς του μ' ἄμης σ' ἓνα μινιῶδη συλλέκτη αὐτογράφων. Ἄ βασίλισσα τὸ ἔμαθε αὐτὸ κ' ἀπὸ τότε, ὡς ἄνευ ἔγραψε στὸν ἐγγονὸ τοῦ δῆτανε συγχρόως ἓνα θαλαμηπόλ, ὁ ὁποῖος περιέμενε νὰ διαβάσῃ ὁ πρίγκηψ τὴν ἐπιστολὴ καὶ νὰ τὴν πᾶρη πίσω γιὰ νὰ μὴν τὴν πωλήσῃ.

Ἄ δειλία τοῦ Λαφόργκ

Ἄ Γάλλος συγγραφεὺς καὶ ποιητῆς Γουσταῦος Κάν διηγεῖτο τελευταῖα ὅτι ὅταν πρωτογνωρισθῆκεν μὲ τὸν μεγάλο συμβολιστὴ ποιητῆ Ἰούλιο Λαφόργκ, ἔδωσαν ραντεβὺ γιὰ τὴν ἄλλη μερὰ σ' ἓνα καφενεῖο τοῦ Μονπαρνάς.
Ἄ Κάν ἐπῆγε τὴν ὄρισμένη ὥρα στὸ ραντεβὺ κ' ἀφοῦ περιέμεν ἄρεκτὰ τὸ Λαφόργκ, ὁ ὁποῖος ἦταν τότε εἰκοσι χρόνων— μὴ βλέποντάς τον νύρχεται σηκώθηκε γιὰ νὰ φύγῃ.
Καθῶ, ἔβγαυε ἔξω εἶδε μπρὸς στὴν εἴσοδον τοῦ καφενεῖου τὸν ποιητῆ.
— Γιατὶ κάθεστε ἐδῶ; τὸν ρώτησε.
— Δὲν ἔτολμουσα νὰ πῶ μὲτα, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνο.
Καί, ὅπως τοῦ ἐξήγησε κατόπι, δὲν εἶχε πατήσει ἀκόμα τὸ πόδι του σὲ καφενεῖο, μολονότι εἶταν εἰκοσι χρόνων κ' εἶταν πιά διουσημος ὡς ποιητῆς!...

Ἄ κυρία Φόρντ καὶ οἱ ζωγράφοι

Ἄ ἡ γυναῖκα τοῦ πολυεκατομμυριούχου Ἀμερικανοῦ κατασκευαστοῦ αὐτοκινήτων Φόρντ, εὐρισκομένη πρὸ μηνὸς στὸ Παρίσι, θέλησε μὲ τοὺς φίλ υς τῆς νὰ ἐπισκεφθῆ τὰ καλλιτεχνικὰ κέντρα τῶν νέων ζωγράφων καὶ ν' ἀγοράσῃ μερικοὺς πίνακες. Ἐπῆγε πρᾶγματι σ' ἓνα ἀπ' αὐτὰ στὸ Μονπαρνάς, ὅπου, καθὼς εἶταν φυσικο, οἱ καλλιτέχναι τὴν περιστοιχισαν μὲ προσθυμία.
Θέλοντας νὰ φανῆ εὐχάριστη, ἡ κυρία Φόρντ διετάζε νὰ φέρουν σαμπάνια.
Ἄπὲρ τίνος θὰ πῶιμε; ρώτησε ὕψωνοντας τὸ ποτήρι της.
Ἄπὲρ τοῦ Σάκκο καὶ τοῦ Βαντσέτι, φώναζε τότε ἓνας νέος αὐτοκινήτος ζωγράφος γνωστὸς γιὰ τὰ ἐπαναστασιακά του αἰσθηματα.
Φυσικὰ οἱ ἄλλοι ζωγράφοι ζήτησαν συγνώμη γιὰ τὴν κᾶπως προσβλητικὴ γιὰ τὴν Ἀμερικανίδα πολυεκατομμυριούχο πρόποση τοῦ συναδέλφου του, μὰ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ φύγῃ ἡ κ. Φόρντ χωρὶς ν' ἀγοράσῃ οὔτε ἓνα πίνακα!

